

ÎNCHEIERE

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul lui Cojocari Marin, avocatul Pelin Valeriu, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018,

adoptată în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ministerul Apărării împotriva lui Cojocari Marin, Cojocari Nelea și Cojocari Dan cu privire la evacuare, fără acordarea altui spațiu locativ

c o n s t a t ă :

La 22 octombrie 2016 Ministerul Apărării a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Cojocari Marin, Cojocari Nelea și Cojocari Dan cu privire la evacuare, fără acordarea altui spațiu locativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 13 februarie 2016, în baza ordinului de repartiție nr.50, pîrîtului i s-a atribuit apartamentul de serviciu XXXXX.

Invocă, că la 18 iulie 2016 pîrîtului i s-a expediat prescripția nr.70/932, prin care a fost avizat de faptul, că pînă la 06 octombrie 2016 este obligat să predea apartamentul de serviciu XXXXX, din motivul expirării contractului, fiind trecut în rezervă.

Mai menționează, că la scadența fixată pîrîtul nu și-a onorat obligația de a preda apartamentul de serviciu deținut.

Reclamantul relevă, că pîrîtul a anunțat în scris, că refuză să elibereze apartamentul în cauză pînă la pronunțarea unei hotărîri judecătorești.

Reclamantul solicită de a dispune evacuarea lui Cojocari Marin, Cojocari Nelea și Cojocari Dan din apartamentul de serviciu XXXXX, fără acordarea altui spațiu locativ.

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani prin hotărîrea din 15 august 2017 a admis acțiunea.

A dispus evacuarea lui Cojocari Marin, Cojocari Nelea și Cojocari Dan din apartamentul de serviciu XXXXX, fără acordarea altui spațiu locativ.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, pretenția reclamantului cu privire la evacuarea pîrîtilor din imobilul nominalizat este întemeiată, deoarece conform pct.28 din Regulamentul cu privire la modul de acordare a locuințelor de serviciu administrate de Ministerul Apărării și unitățile militare ale Armatei Naționale, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.874 din 22 decembrie 2015, în caz de eliberare din serviciul militar prin contract/întrerupere a contractului individual de muncă, locatarii sînt obligați să elibereze locuința de serviciu împreună cu membrii familiei în termen de 3 luni, indiferent de perioada aflării în serviciul militar. În caz contrar, ei urmează să fie evacuați silit în modul prevăzut de legislația în vigoare.

Prima instanță a notat, că temei pentru acordarea locuinței de serviciu pîrîtului au servit relațiile de muncă cu Ministerul Apărării. Fiind întrerupte raporturile de muncă între părțile litigante, temeiuri legale pentru prelungirea contractului de locațiune nu au fost constatate.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 16 ianuarie 2018 a respins apelul declarat de reprezentantul lui Cojocari Marin, avocatul Pelin Valeriu și a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 15 martie 2018 reprezentantul lui Cojocari Marin, avocatul Pelin Valeriu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2018, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul, că recurentul a satisfăcut serviciul militar mai mult de 15 ani și a fost luat la evidență pentru acordarea spațiului locativ, însă pînă în prezent nu-și poate realiza acest drept.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prevede că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată, că recursul a fost exercitat în termen în condițiile în care la materialele dosarului lipsesc date care ar atesta cu certitudine momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul, că recurentul a satisfăcut serviciul militar mai mult de 15 ani și a fost luat la evidență pentru acordarea spațiului locativ, însă pînă în prezent nu-și poate realiza acest drept nu pot fi reținute, deoarece astfel de pretenții nu au fost înaintate, or, articolul 240 alin.(3) din Codul de procedură civilă prevede, că instanța judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Articolul 22 alin.(1) din Legea cu privire la locuințe prevede, că după expirarea termenului de valabilitate a contractului de locațiune a locuinței de serviciu, locatarul și membrii familiei sale, precum și foștii membri ai familiei trebuie să elibereze locuința în termen de pînă la 3 luni, în caz contrar ei urmează să fie evacuați pe cale judiciară.

Punctul 1 din Regulamentul cu privire la modul de acordare a locuințelor de serviciu administrate de Ministerul Apărării și unitățile militare ale Armatei Naționale, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.874 din 22 decembrie 2015 prevede, că contractul de locațiune a locuințelor de serviciu se încheie între locator și

locatar pe durata contractului de îndeplinire a serviciului militar/realizării contractului individual de muncă sau pe durata exercitării funcției.

Conform pct.28 din același Regulament, în caz de eliberare din serviciul militar prin contract/întrerupere a contractului individual de muncă, locatarii sînt obligați să elibereze locuința de serviciu împreună cu membrii familiei în termen de 3 luni, indiferent de perioada aflării în serviciul militar. În caz contrar, ei urmează să fie evacuați silit în modul prevăzut de legislația în vigoare.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*).

La acest capitol instanța de recurs reține, că recursul declarat nu este bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă, că recurentul a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de

procedură civilă, Completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de reprezentantul lui Cojocari Marin, avocatul Pelin Valeriu.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan